

Arrest

nr. 191 222 van 31 augustus 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 2 mei 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 maart 2017 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel 1*bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 mei 2017 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 juni 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 juli 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. VAN DER SCHUEREN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 19 oktober 2009 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 2 november 2010, 28 november 2010, 9 januari 2013, en 28 februari 2016 vult de verzoeker deze aanvraag aan.

1.2. Op 6 maart 2017 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) om de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk te verklaren.

Het betreft de bestreden beslissing, die op 30 maart 2017 aan de verzoeker werd ter kennis gebracht en die als volgt is gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 19.10.2009 (en de aanvullingen van 2.11.2010, 28.11.2010, 9.01.2013, 28.02.2016) werd ingediend door :

I. H., M. R. K.

Ook gekend als: M. R. K., I. H.

R., H.

geboren te H. M. K. op (...)1964

nationaliteit: Pakistan

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De elementen van integratie (het langdurig verblijf in België, de voorgelegde arbeidscontracten waarmee hij zou kunnen worden tewerkgesteld, het aanmeldingsformulier bij het Huis van het Nederlands, dat hij toch kennis zou hebben van één der landstalen gezien hij een werkaanbod heeft verkregen en dat hij duurzaam lokaal verankerd zou zijn) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene vroeg op 26.10.1999 asiel in België aan. Deze asielaanvraag werd op 24.10.2001 afgesloten met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hem betekend op 26.10.2001. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

De duur van de asielprocedure – namelijk iets minder dan 2 jaar – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 8 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het beginsel van de redelijke termijn, van de materiële motiveringsplicht, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel, van het gelijkheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, en van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Het eerste middel wordt als volgt toegelicht:

“EERSTE MIDDEL: Schending van artikel 8 EVRM, Schending van artikel 13 EVRM.

Schending van de materiële motiveringsplicht. Schending redelijke termijn. Schending van het rechtszekerheidsbeginsel, vertrouwensbeginsel, gelijkheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel.

Schending van artikel 9bis vreemdelingenwet van 15 december 1980.

1. Schending redelijke termijn

De aanvraag 9bis van verzoeker werd ingediend op 19/4/2009.

Meer dan acht jaar later wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

De redelijke termijn is zonder twijfel geschonden.

Verzoeker is al die tijd in de waan gelaten - en te meer daar er duizenden gegrondheidsbeslissingen werden genomen in gelijkaardige dossiers- dat zijn aanvraag gegrond zou worden verklaard.

Acht jaar lang wachten op een beslissing, en dusdanig verzoeker toelaten zich te integreren in de Belgische samenleving schendt het principe van de redelijke termijn. De behandelingstermijn is in casu niet redelijk meer te noemen.

Verzoeker verwijst naar de analogie met het permanente regularisatiecriterium van een definitieve regularisatie na een lange asielpprocedure.

2. Schending artikel 8 EVRM en schending van artikel 13 EVRM

In 2009 diende verzoeker een aanvraag 9bis op basis van punt 2.8.B van de instructie van 19 juli 2009.

Verzoeker heeft zijn aanvraag verschillende keren geactualiseerd (in 2010 in 2013 en in 2016).

Deze aanvraag bevatte stukken die aantonen dat hij ononderbroken in België verblijft sinds 1999.

Dat verzoeker eveneens een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur voegde alsook bewijzen van zijn talenkennis.

Verzoeker voldeed aldus aan de voorwaarden van punt 2.8.B van de instructie van 19 juli 2009.

Desondanks mocht hij een onontvankelijke beslissing ontvangen.

Verzoeker was nochtans terecht in de veronderstelling, gelet op de duizenden gegrondheidsbeslissingen in 2009 in gelijkaardige dossiers, dat zijn aanvraag eveneens ging goedgekeurd worden.

Verzoeker is al die tijd in de waan gelaten dat zijn aanvraag gegrond zou worden verklaard.

Acht jaar lang werd het hem toegelaten zich te integreren in onze samenleving.

Verzoeker heeft meer dan acht jaar lang in onze samenleving geleefd in een precaire en onzekere situatie.

Door deze precaire status moest hij werken zonder werkvergunning, kon hij zich niet inschrijven in inburgeringscursussen en andere opleidingen, kon hij geen bankrekening afsluiten, had hij geen ziekteverzekering, kon hij geen rijbewijs bekomen,

Verzoeker werd verplicht om jarenlang te leven in een onzekere professionele, sociale en familiale situatie.

Verzoeker heeft geen familie meer in zijn land van herkomst. Zijn schoonbroer en zus verblijven daarentegen legaal in België.

Het art. 8 E.V.R.M. beschermt nochtans het privé-, familie- en gezinsleven:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Dat artikel 8 EVRM een positieve verplichting inhoudt om effectieve en toegankelijke middelen te voorzien ter bescherming van het recht op eerbieding van het privéleven.

Deze positieve verplichting houdt onder meer in dat verwerende partij verblijfsaanvragen binnen een redelijke termijn moeten onderzoeken om zo een toestand van onzekerheid tot een minimum te beperken.

Verzoeker verwijst hiervoor naar een recent arrest in een gelijkaardige zaak van het EHRM van 13 oktober 2016, nr. 1981/51, B.A.C t. Griekenland (stuk 2).

Hierin wordt ondermeer het volgende gesteld (eigen onderlijning):

"37. Parmi ces obligations positives figure aussi celle des autorités compétentes d'examiner les demandes d'asile des personnes concernées dans de brefs délais afin de raccourcir autant que possible la situation de précarité et d'incertitude dans laquelle ces personnes se trouvent (M.S.S. c. Belgique et Grèce [GC] (no 30696/09, § 262, 21 janvier 2011)."

"46. Partant, la Cour considère que les autorités compétentes ont manqué, dans les circonstances de l'espèce, à leur obligation positive tirée de l'article 8 de la Convention, consistant à mettre en place une procédure effective et accessible en vue de protéger le droit à la vie privée, au moyen d'une réglementation appropriée tendant à faire examiner la demande d'asile du requérant dans des délais raisonnables afin de raccourcir autant que possible sa situation de précarité (voir aussi paragraphe 37 ci-dessus). Il y a donc eu violation de cette disposition. "

Vrije vertaling:

"Deze positieve verplichtingen omvatten de bevoegde autoriteiten om binnen een korte termijn de asielerzoeken van de betrokkenen te onderzoeken om de onzekere en onzekere situatie waarin deze personen zich bevinden tot een minimum te beperken (MSS v. België en Griekenland [GC] (Nr. 30696/09, § 262, 21 januari 2011)."

"Derhalve is het Gerecht van oordeel dat de bevoegde autoriteiten, in de omstandigheden van de zaak, hun positieve verplichting op grond van artikel 8 van het Verdrag niet hebben gegarandeerd, namelijk de invoering van een effectieve en toegankelijke procedure, om het recht op privacy te beschermen, door de asielaanvraag niet binnen een redelijke termijn te onderzoeken waardoor precaire situatie (zie paragraaf 37) waarin hij zich bevond niet werd verkort. Er is dus een overtreding van deze bepaling. "

Het EHRM stelt dat 8 EVRM een positieve verplichting inhoudt om effectieve en toegankelijke middelen te voorzien ter bescherming van het recht op eerbieding van het privéleven. Deze positieve verplichting houdt onder meer in dat de bevoegde instanties verblijfsaanvragen binnen een redelijke termijn moeten onderzoeken om zo een toestand van onzekerheid tot een minimum te beperken.

De schending van artikel 8 EVRM vloeit, overeenkomstig het arrest van 13 oktober 2016 EHRM (zie stuk 2), voort uit de gecombineerde aanwezigheid van vier elementen:

- De nalatigheid van de overheid om een beslissing te nemen;
- gedurende een lange periode;
- die niet gerechtvaardigd is;
- waardoor de aanvrager in een onzekere en precaire situatie werd geplaatst.

Volgens het EHRM stond het ongerechtvaardigd karakter vast gelet op het feit dat er een positief advies was gegeven om de aanvrager alsnog te erkennen als vluchteling:

40. En l'espèce, pour la Cour la violation alléguée de l'article 8 de la Convention provient ainsi, non pas de mesures d'éloignement ou d'expulsion, mais de la situation de précarité et d'incertitude que le requérant a connue vendant une longue période, soit du 21 mars 2002 - date à laquelle l'intéressé a introduit son recours contre la décision de rejet de sa demande d'asile — à la date de prononcé du présent arrêt. "

"45. La Cour conclut au caractère injustifié de l'omission du ministre de l'Ordre public de statuer sur la demande d'asile du requérant, qui ne reposait sur aucun motif et qui a perduré pendant plus de douze ans - et perdure encore —, alors que les instances nationales s'étaient prononcées en faveur de la nécessité d'accorder l'asile à l'intéressé et qu'elles avaient rejeté la demande d'extradition introduite par les autorités turques. "

Vrije vertaling:

"40. Het Hof stelt vast dat de schending van artikel 8 EVRM niet voortvloeit uit een verwijderings of uitzettingsbevel, maar uit het feit dat verzoeker gedurende een lange tijd van 12 jaar in een lange en onzeker situatie moest leven, van 21 maart 2002 - de datum waarop de aanvrager zijn beroep aangetekend tegen de afwijzing van zijn asielaanvraag. - de datum van de uitspraak van dit arrest"

"45. Het Hof stelt vast dat er een positief advies werd gegeven om hem alsnog te erkennen als vluchteling en dat de Griekse Overheid het verzoek tot uitlevering aan Turkije had geweigerd. De Griekse overheid kan daarentegen geen enkele rechtvaardiging aanhalen voor het uitblijven van een beslissing."

Dat in casu dergelijke feitelijke omstandigheden eveneens aanwezig zijn.

Verwerende partij heeft het nagelaten een beslissing te nemen gedurende een lange periode van 8 jaar.

Verwerende partij heeft geen enkele rechtvaardiging aangehaald voor het uitblijven van deze beslissing.

Dat daarentegen in duizenden gelijkaardige dossiers, eveneens ingediend in 2009, positieve beslissingen werden genomen. Dat verzoeker aldus rechtmatig in de veronderstelling was dat zijn aanvraag ging goedgekeurd worden. Hij is al die jaren in de waan gelaten.

Het ongerechtvaardigd karakter van het uitblijven van een beslissing is aangetoond.

Acht jaar lang werd het hem toegelaten zich te integreren in onze samenleving, doch zonder afgifte van een verblijfsvergunning.

Verzoeker heeft acht jaar in onze samenleving geleefd in een uiterst precaire en onzekere situatie.

Verzoeker heeft geen enkele bron van financiële middelen, hij is volledig afhankelijk van zijn vrienden en zus, hij is verplicht om te werken zonder werkvergunning, hij kan zich niet inschrijven in inburgeringscursussen en andere opleidingen, hij kan geen bankrekening afsluiten, hij heeft geen ziekteverzekering, hij kan geen rijbewijs bekomen,....

Hij werd verplicht om jarenlang te leven in een onzekere professionele, sociale en familiale situatie.

Verzoeker heeft geen familie meer in zijn land van herkomst. Zijn schoonbroer en zus verblijven daarentegen legaal in België.

Verzoeker heeft geen enkele band meer met zijn land van herkomst

Dat artikel 8 EVRM en artikel 13 EVRM in samenhang met artikel 8 EVRM geschonden zijn.

Er werd niet voldaan aan de positieve verplichting onder 8 EVRM om effectieve en toegankelijke middelen te voorzien ter bescherming van zijn recht op eerbiediging van het privéleven. Verwerende partij had zijn aanvraag binnen een redelijke termijn moeten onderzoeken om zo zijn toestand van onzekerheid tot een minimum te beperken. Meer dan acht jaar wachten is allesbehalve redelijk.

De bestreden beslissing dient te worden vernietigd.

2.1.1. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

De Raad stelt vast dat de verzoeker in zijn uiteenzettingen ter ondersteuning van het eerste middel nalaat om enige concrete toelichting te verschaffen omtrent de wijze waarop de bestreden beslissing een schending zou inhouden van de in de aanhef vermelde materiële motiveringsplicht, het rechtszekerheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De verzoeker werkt slechts vijf van de in de aanhef vermelde geschonden rechtsregels verder uit: in een eerste middelenonderdeel licht hij toe hoe het beginsel van de redelijke termijn zou zijn geschonden en in een tweede middelenonderdeel gaat hij uitvoerig in op de aangehaalde schending van de artikelen 8 en 13 van het EVRM. Uit de verdere uiteenzettingen kan worden afgeleid dat de verzoeker tevens doelt op een schending van het vertrouwens- en gelijkheidsbeginsel. Een duidelijke omschrijving van hoe de overige in de aanhef vermelde rechtsregels zouden zijn geschonden, ontbreekt echter.

Het middel is dan ook, wat de hierboven vermelde overige rechtsregels betreft, onontvankelijk.

2.1.2. In een eerste middelenonderdeel voert de verzoeker de schending aan van het beginsel van de redelijke termijn en stelt hij dat een behandelingstermijn van acht jaar niet redelijk is te noemen. Hij meent *“naar analogie”* te kunnen verwijzen naar *“het permanent regularisatiecriterium van een definitieve regularisatie na een lange asielprocedure”*.

De Raad merkt op dat de bestreden beslissing zijn juridische grondslag vindt in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Waar de verzoeker de schending van het beginsel van de redelijke termijn inroept, wijst de Raad er voorts op dat het beoordelen van de termijn waarbinnen een beslissing werd genomen, *in concreto* moet gebeuren aan de hand van de specifieke omstandigheden van de zaak. In dit kader dient te worden benadrukt dat noch artikel 9bis van de vreemdelingenwet, noch enige uitvoeringsbepaling ervan, voorschrijft binnen welke termijn een beslissing dient te worden genomen omtrent de aanvraag om machtiging tot verblijf.

Bovendien blijkt uit de uiteenzettingen in voorliggend verzoekschrift dat de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing niet betwist waar deze beslissing melding maakt van het feit dat hij op 26 oktober 1999 een asielaanvraag indiende en dat deze asielaanvraag op 24 oktober 2001 werd afgesloten met een beslissing van weigering van verblijf door het commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. De verzoeker betwist evenmin dat hij nadien, op 6 februari 2002, ook een bevel om het grondgebied te verlaten kreeg, dat hij naast zich neerlegde en dat hij zich sinds het afsluiten van zijn asielaanvraag op onregelmatige wijze in het Rijk verblijft. De Raad benadrukt dat het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, de verblijfsrechtelijke toestand van de verzoeker op geen enkele wijze beïnvloedt: ook na het indienen van de kwestieuze aanvraag en voorafgaand aan de thans bestreden beslissing was de verzoeker bijgevolg in louter onregelmatig verblijf, net als gedurende de lange periode voordien. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt verder dat de verzoeker op 14 maart 2000 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten kreeg (bijlage 26bis), en op 13 juli 2006 een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving kreeg. Op 17 juli 2008 werd opnieuw een beslissing genomen houdende bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving. Derhalve blijkt dat de verzoeker vóór zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 19 oktober 2009 zich reeds ongeveer tien jaar in het Rijk bevond, waarvan acht jaar in louter onregelmatig verblijf.

De Raad merkt dan ook op dat de verzoeker het belang ontbeert bij dit onderdeel van het middel. Hij verwijt de verweerder immers acht jaar gewacht te hebben om een beslissing te nemen, waardoor hij zich zou geïntegreerd hebben in de Belgische samenleving, maar uit bovenvermelde niet-betwiste elementen blijkt dat de verzoeker vooraleer hij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet indiende, zelf reeds acht jaar op onregelmatige wijze in België verbleef zonder enige actie te ondernemen om deze of gene verblijfstitel te bekomen. De verzoeker kan de verweerder dan ook niet dienstig verwijten dat de behandelingstermijn van ongeveer acht jaar *in casu* een schending van de redelijke termijn zou uitmaken, laat staan dat het lange wachten op de bestreden beslissing ervoor zou gezorgd hebben dat de verzoeker zich ondertussen in België zou geïntegreerd hebben. Het was immers de nalatigheid van de verzoeker zelf, namelijk het niet aanvragen van enig wettig verblijf, dat voor de beweerdde integratie gezorgd heeft. Bovendien betwist de verzoeker het motief van de bestreden beslissing niet dat stelt dat *“De duur van de asielprocedure – namelijk iets minder dan 2 jaar – ook niet van die aard (was) dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf”*. Een verwijzing naar analogie met het regularisatiecriterium van een onredelijk lange asielprocedure, is dus evenmin dienstig, te meer daar de verzoeker geen enkele wettelijke bepaling aanduidt waaruit dit beweerdde regularisatiecriterium zou kunnen blijken.

Bijkomend moet worden opgemerkt dat de verzoeker geenszins in zijn belangen is geschaad doordat de bestreden beslissing is getroffen acht jaar na het indienen van de aanvraag. Immers blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoeker zijn aanvraag in de navolgende jaren tot driemaal toe heeft kunnen aanvullen, terwijl uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat deze aanvullingen ook in rekening werden genomen.

Tot slot wijst de Raad er op dat ,zelfs indien zou worden aangenomen dat de redelijke termijn om een beslissing te nemen *in casu* overschreden werd, zou moeten worden vastgesteld dat de verzoeker zonder belang erbij is om de overschrijding van de redelijke termijn als annulatiemiddel aan te voeren. Een nieuwe uitspraak over verzoekers aanvraag zal immers noodzakelijkerwijs van een nog latere datum zijn (RvS 20 augustus 2009, nr. 195.583).

De aangevoerde schending van het beginsel van de redelijke termijn kan derhalve niet tot de nietigverklaring leiden.

2.1.2. In een tweede middelenonderdeel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 8 en 13 van het EVRM. Uit de verdere uiteenzettingen kan worden afgeleid dat de verzoeker tevens doelt op een schending van het vertrouwens- en gelijkheidsbeginsel.

De verzoeker betoogt dat hij een aanvraag op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet deed op basis van punt 2.8.B van de instructie van 19 juli 2009. De verzoeker meent dat hij voldeed aan de voorwaarden van punt 2.8.B van de instructie van 19 juli 2009 en dat hij terecht in de veronderstelling was, gelet op de duizenden gegrondheidsbeslissingen in 2009 in gelijkaardige dossiers, dat zijn aanvraag eveneens ging goedgekeurd worden. Hij stelt dat hij al die tijd in de waan is gelaten dat zijn aanvraag gegrond zou worden verklaard. De verzoeker verwijst verder naar het arrest B.A.C. van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) van 13 oktober 2016 en stelt dat de concrete elementen van zijn dossier vergelijkbaar zijn met deze in de zaak B.A.C., zodat de artikelen 8 en 13 van het EVRM zijn geschonden.

De Raad merkt dienaangaande vooreerst op dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op 19 juli 2009 instructies heeft opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij het arrest nr. 198 769 van de Raad van State van 9 december 2009 omdat deze instructie *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermog te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*.

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermog de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie en kan de verzoeker niet dienstig betogen dat hij voldoet aan één van de erin vermelde criteria (*in casu* punt 2.8.B.)

Waar de verzoeker het vertrouwensbeginsel geschonden acht, wijst de Raad erop dat – daargelaten de vraag of er een administratieve praktijk bestond derwijze dat de verzoeker er mocht van uitgaan dat hij verder in België mocht verblijven – deze praktijk hoe dan ook *contra legem* zou geweest zijn. Het vertrouwensbeginsel brengt niet mee dat vertrouwen dat zou zijn gewekt door een administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een zekere tijd niet de hand aan de wet te houden. Het middel gesteund op het vertrouwensbeginsel is niet gegrond (RvS 4 maart 2002, nr.104.270).

Daarnaast moet worden gesteld dat het feit dat verweerder in het verleden toepassing maakte van een beleidsinstructie die door de Raad van State werd vernietigd en dit in voorliggende zaak niet doet hoe dan ook niet kan leiden tot het besluit dat het gelijkheidsbeginsel geschonden zou zijn. De verzoeker gaat immers voorbij aan het feit dat er geen gelijkheid in de onwettigheid bestaat (*cf.* RvS 30 augustus 2006, nr. 162.092). Indien een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden in bepaalde gevallen ontvankelijk verklaard werd zonder dat aan de door de wetgever gestelde vereiste was voldaan dat

buitengewone omstandigheden dienden te worden aangetoond, dan impliceert dit niet dat het bestuur bij een volgende beslissing opnieuw de wet kan of moet miskennen. Ten overvloede, wijst de Raad erop dat de verzoeker nalaat concreet uiteen te zetten dat hij zich in exact dezelfde omstandigheden bevindt als de “*duizenden gelijkaardige dossiers*”.

Een schending van het vertrouwens- of gelijkheidsbeginsel, kan dan ook niet worden aangenomen.

Wat de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM betreft, stelt de Raad vast dat de verzoeker voor wat betreft zijn familieleven verwijst naar zijn schoonbroer en zus die legaal in België zouden verblijven. Los van het feit dat de verzoeker op geen enkele concrete wijze aannemelijk maakt dat hij een gezin vormt of samenwoont met zijn schoonbroer en zus, merkt de Raad op dat dat artikel 8 van het EVRM enkel effectief beleefde nauwe persoonlijke banden beoogt te beschermen. De bescherming die deze bepaling biedt, heeft hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Dit gezin is beperkt tot de ouders en de kinderen, en kan slechts zeer uitzonderlijk worden uitgebreid naar andere naaste familieleden die een belangrijke rol kunnen spelen binnen het gezin. Het EHRM oordeelt ook dat ‘de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden’ (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36).

De verzoeker voert echter een bijzonder vaag en eerder theoretisch betoog waarbij hij nergens ingaat op de concrete elementen van zijn voorgehouden familiaal leven. Hij toont met de loutere verwijzing naar zijn in België verblijvende zus een schoonbroer dan ook niet aan dat hij met deze personen dermate nauwe banden van afhankelijkheid heeft ontplooid, die verder reiken dan de normale banden tussen (schoon)broer en zus, dat er sprake zou zijn van een gezins- of familiaal leven dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM kan genieten.

Op dit punt wordt dan ook geen schending van artikel 8 van het EVRM aangetoond.

In casu beroept de verzoeker zich voornamelijk, met de verwijzing naar het arrest B.A.C. van 13 oktober 2016 en met de toelichting omtrent zijn integratie als gevolg van het uitblijven van een beslissing, op een schending van zijn recht op het privéleven zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM. Dit artikel definieert niet het begrip ‘privéleven’, dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake is van een privéleven, is een feitenkwestie.

Het EHRM oordeelt dat de gezondheid evenals de fysieke en morele integriteit behoren tot het privéleven, alsook het recht op persoonlijke ontwikkeling en het recht om contacten/relaties met andere mensen en met de buitenwereld in het algemeen aan te knopen en te onderhouden (EHRM 12 september 2012, Nada/Zwitserland (GK), § 151; zie ook EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en anderen/België, § 123). Het Hof heeft hierbij verduidelijkt dat de waarborg van artikel 8 principieel bedoeld is om de ontwikkeling, zonder inmenging van buitenaf, te verzekeren van de persoonlijkheid van ieder individu in de relaties met zijn naasten (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 83).

Dienaangaande merkt de Raad, in verwijzing naar de bespreking van het eerste middelenonderdeel, op dat de verzoeker er zelf voor heeft gekozen om slechts acht jaar na het aflopen van zijn asielprocedure – waarmee ook een einde kwam aan zijn regelmatig verblijf in België – een aanvraag in te dienen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De verzoeker kan dan ook niet dienstig voorhouden dat hij precies door het uitblijven van een beslissing in zijn verblijfsaanvraag in een bijzonder precarie en onzekere situatie werd geduwd. De verzoeker was immers in de acht jaar vóór het indienen van deze aanvraag in dezelfde precarie en onzekere verblijfssituatie als in de acht jaar dat hij op een beslissing inzake zijn aanvraag heeft gewacht, terwijl de verzoeker er zich van bewust diende te zijn dat het indienen van deze specifieke verblijfsaanvraag conform de bepalingen van de vreemdelingenwet en haar uitvoeringsbesluiten geen enkel verblijfsrechtelijk gevolg (negatief of positief) sorteerde.

Vaste rechtspraak van het EHRM stelt voorts dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding geeft tot een positieve verplichting

onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 8 april 2008, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk; EHRM 4 december 2012, Butt t. Noorwegen).

Zo stelde het EHRM in zijn arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte.

Er moet worden nagegaan of er uitzonderlijke omstandigheden aanwezig zijn die maken dat de vreemdeling voor het uitoefenen van zijn privéleven gebonden is aan België, met name omdat de banden met België de gebruikelijke banden overstijgen, dan wel of het privéleven in het land van herkomst kan worden uitgebouwd of voortgezet omdat de banden met dit land sterker zijn. De normale binding die ontstaat met België enkel door het langdurige verblijf hier te lande is niet voldoende om een schending van privéleven aan te nemen. Gewone sociale relaties zullen in de belangenafweging geen aanleiding geven tot een positieve verplichting, en moeten worden onderscheiden van duurzame sociale relaties.

De verzoeker beperkt zich *in casu* echter tot een bijzonder vage en algemene verwijzing naar het feit dat zijn privéleven zich volledig in België situeert en de loutere bewering dat hij geen banden meer heeft met zijn land van herkomst, doch hij laat na deze bewering te staven en enig concreet element aan te brengen in dit verband. Een daadwerkelijk privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM wordt ook in dit verband niet aannemelijk gemaakt.

De verzoeker kan tot slot niet dienstig refereren aan het arrest B.A.C. van 13 oktober 2016 van het EHRM. Vooreerst herhaalt de Raad dat het onzekere statuut van de verzoeker geenszins het gevolg is van het uitblijven van de thans bestreden beslissing. Maar nog belangrijker is te vermelden dat het Hof in het voormelde arrest zelf benadrukt dat het gaat om het uitblijven van een definitieve beslissing inzake een asielaanvraag, hetgeen duidelijk moet worden onderscheiden van de situatie van vreemdelingen die een loutere humanitaire aanvraag indienen vanuit onregelmatig verblijf : *“La Cour relève ensuite que la situation du requérant en l'espèce diffère également de celle dans laquelle les autorités refusent d'octroyer un permis de séjour à des requérants installés de manière irrégulière sur le territoire et qui recherchent sur la base de la vie familiale à mettre les autorités du pays d'accueil devant le fait accompli (voir la jurisprudence citée dans l'arrêt Jeunesse c. Pays-Bas ([GC] no 12738/10, § 103, 3 octobre 2014). Dans la présente affaire, ce qui est en cause est l'omission du ministre de l'Ordre public, douze ans durant, de statuer sur la demande d'asile du requérant, alors que la Commission consultative d'asile avait émis un avis favorable et les autorités judiciaires grecques, y compris la Cour de cassation, avaient rejeté une demande d'extradition formulée par les autorités turques. Il est clair que dans ce contexte, l'incertitude éprouvée par le requérant quant à son statut prenait une dimension toute particulière par rapport à celle d'un requérant qui attend la fin, dans des délais raisonnables, de la procédure d'asile le concernant.”* (EHRM 16 oktober 2016, B.A.C. tegen Griekenland, §39). [vrije vertaling: het Hof benadrukt dat de situatie van de verzoeker tevens verschilt van de situatie waarbij overheden weigeren een verblijfsvergunning te verlenen aan verzoekers die op onregelmatige wijze op het grondgebied verblijven en die trachten om op basis van hun familiaal leven de overheden van het gastland voor een voldongen feit te stellen. In de hier voorliggende zaak, gaat het echter om het nalaten van de minister van Binnenlandse Zaken om gedurende twaalf jaar, te beslissen over de asielaanvraag van de verzoeker (....). Het is duidelijk dat in deze context, de onzekerheid van de verzoeker omtrent zijn statuut, een heel bijzondere dimensie vertoont ten opzichte van de verzoeker die het resultaat, binnen een redelijke termijn, afwacht van zijn asielprocedure.] *In casu* staat het echter buiten betwisting dat verzoekers asielprocedure reeds in het jaar 2001 definitief was afgesloten en dat de verzoeker sindsdien en tot op de datum van de bestreden beslissing in onregelmatig verblijf is geweest. Het gaat hier ook niet om (het uitblijven van een beslissing inzake) een asielaanvraag, doch om een aanvraag om tot verblijf te worden gemachtigd, hetgeen een gunstmaatregel uitmaakt. De verzoeker bevindt zich, in tegenstelling tot hetgeen hij betoogt, dan ook geenszins in gelijkaardige omstandigheden als deze waarover het EHRM in de zaak B.A.C. heeft geoordeeld.

Uit hetgeen voorafgaat volgt dat de verzoeker geen schending aantoonde van artikel 8 van het EVRM.

Inzake de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM kan, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, artikel 13 EVRM niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde

Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist. De verzoeker roept de schending in van artikel 8 van het EVRM, maar hierboven werd reeds gesteld dat de verzoeker geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk maakt. Uit de bespreking van het tweede middel zal verder blijken dat de verzoeker evenmin de schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk maakt.

2.1.3. Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

2.2. In een tweede middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van artikel 6.4 van Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, en van het vertrouwensbeginsel.

Het tweede middel wordt als volgt toegelicht:

“TWEEDE MIDDEL : Schending van artikel 3 EVRM. Schending van art. 6.4 van Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. Schending van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Schending van de materiële motiveringsverplichting zoals bedoeld in artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Schending van het artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht en het vertrouwensbeginsel.

Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing, en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn.

1. Wat betreft de vernietigde instructie

Verzoeker wenst te benadrukken dat ondanks het feit dat de instructie vernietigd is, verwerende partij wel gehouden is de instructie toe te passen indien zij van toepassing is.

Dat de bestreden beslissing als volgt is gemotiveerd inzake de vernietiging:

"Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art. 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RVS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing."

Dat het belangrijk is te analyseren wat de inhoud van deze arresten is.

Verzoeker betoogt dat de instructie inderdaad vernietigd werd door de Raad van State en dit omdat de instructie in essentie de wettelijke voorwaarde "buitengewone omstandigheden" heeft uitgehold.

Dat de Raad van State niets heeft gezegd over de inhoudelijke bepalingen van de instructie meer bepaald de criteria welke erin worden vermeld.

Dat de Raad van State op dit punt ook geen kritiek kon uitten daar de gegrondheid van de aanvraag binnen de discretionaire bevoegdheid viel en valt van de Minister.

Dat het arrest van 05.10.2011 helemaal niet stelt dat de instructie niet meer mag worden gehanteerd maar dat het arrest het volgende stelt:

Anders dan in het bestreden arrest wordt geoordeeld, gaat het daarbij niet meer om de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid. Uit het bovenstaande citaat van de beslissing van 26 augustus 2010 blijkt immers dat de aanvraag om machtiging tot verblijf uitsluitend ongegrond is verklaard omdat niet aan de voorwaarde van de verblijfsduur uit de (vernietigde) instructie is voldaan. Die voorwaarde wordt als een dwingende regel toegepast, waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt en die dus in strijd is met de in het bestreden arrest voorgehouden discretionaire bevoegdheid. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bevat geen voorwaarde inzake verblijfsduur, zodat de staatssecretaris op die manier zelf een voorwaarde aan de wet heeft toegevoegd. (Onderlijning door verzoeker toegevoegd).

Dat dit concreet betekent dat verwerende partij een aanvraag niet meer kan afwijzen door uitsluitend naar de instructie te verwijzen. Dat verwerende partij echter veel verder gaat en stelt dat de instructie niet meer van toepassing is quod certe non.

Dat verwerende partij in haar samenwerking met het Kruispunt van Migratie heeft toegezegd dat zij de instructie zal blijven toepassen. Dat het kruispunt van migratie het volgende op haar website heeft gezet:

Sinds november 2011 heeft de Dienst Vreemdelingenzaken de motiveringen gewijzigd van negatieve beslissingen over een regularisatie-aanvraag (artikel 9bis Vreemdelingenwet). In negatieve beslissingen staat voortaan dat de criteria van de instructie van 19/7/2009 niet meer van toepassing zijn, aangezien deze instructie vernietigd werd door de Raad van State (RvSt arrest 198.769 van 9/12/2009, en RvSt arrest nr. 215.571 van 5/10/2011). Nochtans bevestigen zowel kabinet De Block als directie van DVZ nu dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet. Het afgesproken beleid wordt uitgevoerd tot wanneer een nieuw regularisatiebeleid wordt bekend gemaakt.

Volgens het arrest van de Raad van State van 5/10/2011 mogen de DVZ en de staatssecretaris geen bindende voorwaarden (in de zin van dwingend toe te passen regels) toevoegen aan artikel 9bis Vw. De DVZ en de staatssecretaris hebben ten gronde een discretionaire bevoegdheid om regularisatie toe te staan of te weigeren: zij moeten hun appreciatiemogelijkheid behouden.

Zij kunnen dus nog altijd regularisaties toestaan volgens eigen criteria. Zowel kabinet De Block als directie van DVZ lieten recent aan het Kruispunt M-I weten dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet. Dat blijkt ook uit de positieve beslissingen die nog genomen worden. Wie voldoet aan de criteria van 19/7/2009 mag blijven vertrouwen dat deze worden toegepast, tot wanneer de regering eventueel een ander beleid zou meedelen: dat volgt uit het vertrouwensbeginsel en het behoorlijk bestuur.

Maar ook aanvragen die niet aan de criteria van de instructie voldoen, moeten op hun waarde beoordeeld en gemotiveerd worden. De criteria van de instructie zijn op zichzelf geen voldoende reden om een aanvraag af te wijzen. Dat verklaart de gewijzigde motiveringen van negatieve beslissingen.

Het gevolg hiervan is echter dat er nog weinig controle mogelijk is of DVZ de (positieve) criteria van de instructie correct en gelijk toepast op al wie aan die criteria voldoet. In de negatieve beslissingen staat immers dat de criteria van de instructie niet meer van toepassing zijn. Samengevat gelden de criteria uit de instructie dus nog wel als positieve criteria, maar niet meer als negatieve criteria.

Dat derhalve gedaagde zelf te kennen geeft de instructie nog te zullen toepassen. Dat hieraan niets illegaal is (en de Raad van State heeft zo ook geoordeeld) voor zover zij blijft binnen haar discretionaire bevoegdheid.

Dit betekent zeer concreet dat verwerende partij een dubbele beoordeling dient te maken namelijk enerzijds of verzoeker voldoet aan de instructie en anderzijds of de elementen aangereikt in het kader van de instructie an sich kunnen leiden tot een grondheidsbeslissing.

Dat verwerende partij zeer zeker niet kan stellen dat zij deze instructie niet maar kan toepassen omdat zij vernietigd is. Dit is juridisch onjuist.

Het hoeft dan ook geen betoog dat zulks een motivering duidelijk een schending uitmaakt van het rechtszekerheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel. Het is immers gedaagde zelf die aan verzoeker beloftes, toezeggingen en dergelijke heeft gedaan die zij zelfs na de vernietiging van de instructie heeft blijven toepassen.

Voor zover men zou kunnen stellen dat het rechtszekerheidsbeginsel niet contra legem kan worden ingeroepen herinnert verzoeker verwerende partij er aan dat zij niets verkeerd doet voor zover zij binnen haar eigen discretionaire bevoegdheid blijft.

Dat zij derhalve toezeggingen heeft gedaan waarop zij thans terugkomt. Inderdaad gedaagde heeft een grote discretionaire bevoegdheid maar die gaat niet zover dat er willekeur kan heersen.

Dat de auditeur bij de Raad van State in haar advies in het arrest 217.532 van 24 januari 2012 het volgende stelde:

"Wat betreft de gegrondheid van de aanvraag maakt verweerde inderdaad gebruik van de criteria van de instructie. Dit wordt niet betwist door verweerder evenwel dient de Raad vast te stellen dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag beschikt over een zeer ruime appreciatiebevoegdheid. Anders dan bij de ontvankelijkheid van de aanvraag heeft de wetgever hier geen wettelijke criteria vooropgesteld waaraan de aanvraag moet voldoen om gegrond te worden verklaard. Een ruime discretionaire bevoegdheid betekent echter niet dat verweerder willekeur mag hanteren.

Door binnen het kader van de zijn discretionaire bevoegdheid de elementen die vooropgesteld waren in de vernietigde instructie te hernemen als ware het nieuwe criteria voor een beoordeling ten grond van de regularisatieaanvraag, kan aan de verweerder geen willekeur worden verweten. " (onderlijning aangebracht door verzoekster)."

Door thans volledig af te wijken van haar eerder opgestelde beleidslijn, beloftes en toezeggingen etc. maakt gedaagde nu net plaats voor willekeur en schendt zij het redelijkheidsbeginsel en rechtszekerheidsbeginsel.

Nogmaals en verzoeker kan dit niet genoeg benadrukken, verwerende partij kan de criteria in de instructie hanteren voor zover zij ze niet uitsluitend hanteert.

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat er met de criteria van de vernietigde instructie geen rekening kan gehouden worden.

Het standpunt van verwerende partij komt er de facto op neer dat zij haar discretionaire bevoegdheid opvat als een loutere willekeurige beslissingsbevoegdheid en dat zij geen rekening dient te houden met haar duizenden beslissingen in gelijkaardige dossiers.

Verwerende partij dient, los van de hierboven gevoerde discussie over de invloed van de vernietiging van de instructie, wat haar beleid betreft ook het gelijkheidsbeginsel te respecteren. Dit houdt in dat de traagheid (in casu acht jaar!) waarmee zij zelf beslissingen heeft genomen niet mag leiden tot een discriminatie van personen die in dezelfde of gelijkaardige situatie zijn. Dit is thans wel het geval daar op de personen die beoordeeld werden voor de vernietiging van de instructie andere criteria zijn toegepast om de gegrondheid van de aanvraag te beoordelen, dan op personen van wie de aanvraag later werd beoordeeld.

In casu dient de beslissing over de aanvraag van verzoeker rekening te houden met het de facto gevoerde beleid en met de toezeggingen en beloften die door verwerende partij, ook na de vernietiging van de instructie, werden gedaan.

Anders oordelen leidt tot een totale willekeur van het beleid.

Verzoeker stelt dat rekening houdend met de concrete elementen van zijn aanvraag, hij dan ook diende geregulariseerd te worden.

2. Wat betreft de motivering inzake de opgeworpen elementen van integratie

De bestreden beslissing stelt ten onrechte in één zin dat de aangehaalde elementen van integratie geen buitengewone omstandigheden vormen.

In één adem worden de elementen van werkbereidheid en integratie van tafel geveegd, zonder enige motivering.

Verzoeker vraagt zich af wegens welke motivering deze talrijke elementen van werkbereidheid en integratie niet als buitengewone omstandigheid aanvaard kunnen worden.

De enige 'reden' die wordt gegeven bestaat uit een verwijzing naar een arrest van de Raad van State waaruit blijkt dat de elementen van integratie behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden.

Verzoeker wijst er op dat hij zijn aanvraag 9bis heeft ingediend in 2009 op basis van punt 2.8.B van de toen geldende instructie van 2009. Hij heeft klaar en duidelijk de buitengewone omstandigheden vermeld in het verzoekschrift en gestaafd door stukken. Verzoeker heeft daarenboven zijn aanvraag vier keer geactualiseerd en gestaafd door bijkomstige stukken (2/11/2010, 28/11/2010, 9/1/2013, 28/2/2016). Verwerende partij kan niet volstaan met een eenvoudige verwijzing naar dit arrest zonder meer.

Verzoekster kan onmogelijk afleiden waarom deze elementen geen buitengewone omstandigheden vormen. Men somt louter de elementen op om dan te zeggen dat ze niet in deze fase worden behandeld, zonder meer.

Onmogelijk kan op deze wijze het doel van de motiveringsplicht worden bereikt. Immers op deze wijze dient men louter de elementen vermeld in de aanvraag over te nemen en te zeggen dat ze niet in deze fase worden behandeld..

De bestuurde dient een inzicht te verkrijgen waarom de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen in de zin van art. 9bis.

Dat verzoeker verwijst naar het arrest 114215 RVV van 21.11.2013 en meer bepaald overweging 2.6 welke verzoeker hier herhaalt (verzoeker zet vet):

"Verzoekende partijen betogen dat de elementen van integratie en werkbereidheid zonder enige motivering van tafel worden geveegd. Uit de lezing van de motieven van de eerste bestreden beslissing stelt de Raad vast dat inderdaad blijkt dat de gemachtigde zonder meer oordeelt dat deze elementen niet verantwoorden dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De gemachtigde laat na te motiveren waarom deze elementen niet verantwoorden dat de aanvraag in België wordt ingediend. Dergelijke motivering kan bezwaarlijk als afdoend beschouwd worden."

De motiveringsplicht is in ieder geval geschonden. De bestreden beslissing diende een verdere motivering te bevatten met betrekking tot de elementen van integratie.

Dat bovendien de stelling dat elementen van integratie behoren tot de gegrondheid van de aanvraag principieel onjuist is.

De lange verblijfsduur, werkbereidheid en de integratie kunnen op zich buitengewone omstandigheid uitmaken die maken dat de aanvraag artikel 9bis niet in het land van herkomst kan geschieden.

Dit dient op zich ook beoordeeld te worden in het kader van de ontvankelijkheid wanneer het als dusdanig is opgeworpen, zoals in casu.

Verzoeker wijst op het arrest van de Raad van State van 6 november 1998, nr. 76.819:

"Overwegende dat op het eerste gezicht de bestreden beslissing artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft geschonden, door te overwegen dat het zeer lange verblijf van verzoekende partij in België (meer dan dertien jaar), de hogere studies die zij heeft gevolgd aan verschillende Belgische universiteiten, de omstandigheid dat zij alhier een zelfstandige bedrijfsactiviteit uitoefent en het niet betwist feit dat zij houdster is van een beroepskaart, geen buitengewone omstandigheden uitmaken die de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in België niet zouden kunnen rechtvaardigen; dat bijgevolg het eerste middel ernstig is"

Verzoek verblijft sinds oktober 1999 in België.

Alle bindingen met zijn land van herkomst werden verbroken. Verzoeker heeft sindsdien zijn leven in

België op alle mogelijke manieren uitgebouwd.

Hij heeft hier gedurende al deze tijd intense sociale en affectieve banden gesmeed zowel op educatief, professioneel en sociaal vlak.

Verzoeker spreekt nagenoeg perfect Nederlands.

Een eventueel verplicht vertrek uit zijn nieuwe thuisland België zou een inbreuk vormen op hun privéleven, welke niet kan worden beschouwd als redelijkerwijze evenredig met het nagestreefde doel (cf. RvS 25 september 1996, nr. 61.972, T. Vreemd. 1997, 31.).

Intense sociale banden maken inderdaad een privéleven uit in de zin van het artikel 8 EVRM (RvS 2 oktober 2002, nr. 110.908, A.P.M. 2002 (samenvatting), afl. 8-9, 200, noot.).

Verzoeker zijn eventuele verplichte vertrek zou problematisch zijn aangezien het de voorbeeldige sociale integratie die hij heeft weten te bereiken gedurende zijn langdurig verblijf in België, in gevaar zou brengen (cf. RvS 25 mei 1998, nr. 73.830, Rev. dr. étr. 1998, 215, noot F. BIENFAIT).

De bestreden beslissing negeert deze invulling door de rechtspraak van de buitengewone omstandigheden in het kader van artikel 8 EVRM.

Verzoeker wijst eveneens op volgende rechtspraak:

- R.v.St. 25 maart 1994, nr. 46.660, T. Vreemd. 1994 (verkort), 132:

De vormvereiste die is voorgeschreven door art. 9, lid 2 Vreemdelingenwet en volgens dewelke de machtiging tot een verblijf van meer dan 3 maanden moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van verblijf in het buitenland, is een zuiver vormelijke vereiste en vormt een inmenging in de uitoefening van het recht van verzoeker op de eerbiediging van zijn privé- en gezinsleven. Zij valt niet onder de uitzonderingen op de toepassing van art. 8 E.V.R.M. en maakt dus inbreuk op deze bepaling.

- R.v.St. 25 september 1996, nr. 61.972, T.Vreemd. 1997, 31:

De aangevochten akte (het bevel om het grondgebied te verlaten) vormt een inmenging in het privé- en gezinsleven van de verzoekster. Deze inmenging is bij wet voorzien en beoogt een wettig doel, namelijk 'de economische welvaart van het land'. Om in overeenstemming te zijn met de vereisten van art. 8 E.V.R.M., moet ze evenwel 'nodig zijn in een democratische samenleving', dat wil zeggen gerechtvaardigd door een dwingende maatschappelijke behoefte, en moet ze, meer in het bijzonder, evenredig zijn met het nagestreefde doel (Hof Mensenrechten 13 juli 1995 (Nasri)). Verzoekster leeft sinds negen jaar in België en ze heeft daar noodzakelijkerwijze intense sociale en affectieve banden gesmeed. Ze heeft geen enkele binding meer met haar vaderland. Bovendien wordt nergens aangetoond dat de tweejarige zoon van verzoekster, zonder ernstige gevolgen, een totale breuk met de omgeving waarin hij altijd heeft geleefd, zou kunnen doorstaan. In deze bijzondere omstandigheden, kan de inbreuk in het privé- en gezinsleven van verzoekster, die haar verwijdering van het grondgebied zou inhouden, niet worden beschouwd als zijnde redelijkerwijze evenredig met het nagestreefde doel.

- R.v.St. 16 maart 1999, nr. 79.295, T. Vreemd. 1998, 329:

De bedoeling van de tegenpartij (Belgische Staat) ligt hierin verzoekster de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren en niet om haar een tijdelijke verwijdering van het grondgebied op te leggen met het oog op een regularisatie van haar situatie. De wil om om het even welk verblijfsrecht te weigeren aan de verzoekster en haar te verplichten om terug te keren naar Marokko voor een onbepaalde tijd vormt een inmenging in haar privé-leven die niet verenigbaar is met art. 8.2 E.V.R.M. De uitvoering van het bevel tot het verlaten van het grondgebied zou een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien de verwijdering van het grondgebied haar ertoe zou verplichten om gescheiden te leven van haar echtgenoot en onevenredige schade zou toebrengen aan haar gezinsleven.

- R.v.St. 7 november 2001, nr. 100.587, Rev.dr.étr. 2001, 704:

Een vreemdelinge verplichten tot terugkeer naar haar land voor de tijd die vereist is om bij de bevoegde diplomatieke overheden de verblijfsvergunning die zij aanvraagt, te verkrijgen, maakt een inmenging uit in haar privé- en gezinsleven die overeenkomstig art. 8 E.V.R.M. slechts toegelaten is als ze bij de wet is voorzien en een maatregel vormt die in een democratische samenleving nodig is in het belang van de veiligheid van het land, de openbare veiligheid, het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Dit noodzakelijkheids criterium houdt in dat de inmenging gebaseerd moet zijn op een dwingende vitale behoefte en dat ze met name evenredig is aan het wettige doel dat men wil bereiken. Het is dus belangrijk dat de overheid aantoont dat ze een juist evenwicht heeft proberen te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht van de vreemdelinge op de eerbiediging van haar privé- en gezinsleven. wat niet blijkt uit de inhoud van de bestreden beslissing. noch uit het administratief dossier.

• R.v.St. 27 augustus 2004, nr. 134.410, J.dr.jeun. 2004, 40:

De beslissing om de regularisatieaanvraag onontvankelijk te verklaren, mag zich er niet toe beperken uiteen te zetten dat de door verzoekster die gehuwd is. met haar echtgenoot samenleeft en bij wie een kind inwoont) aangevoerde omstandigheden niet uitzonderlijk zijn. zonder ten aanzien van het recht op het gezinsleven dat wordt gewaarborgd door art. 8 E.V.R.M. de duur te onderzoeken van de onderbreking van de gezinsrelatie. die zou voortvloeien uit de noodzaak van een terugkeer naar het land van herkomst om er een verblijfsvergunning in te dienen op grond van art. 9. lid 2 Vreemdelingenwet en de weerslag van deze duur op het genot van dit recht.

Verzoeker wijst tot slot naar het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 16 december 1992, Niemietz t. Duitsland, waarbij het Hof het volgende oordeelde in § 29:

"The Court does not consider it possible or necessary to attempt an exhaustive definition of the notion of "private life". However, it would be too restrictive to limit the notion to an "inner circle" in which the individual may live his own personal life as he chooses and to exclude there from entirely the outside world not encompassed within that circle. Respect for private life must also comprise to a certain degree the right to establish and develop relationships with other human beings.

There appears, furthermore, to be no reason of principle why this understanding of the notion of "private life" should be taken to exclude activities of a professional or business nature, since it is, after all, in the course of their working lives that the majority of people have a significant, if not the greatest, opportunity of developing relationships with the outside world.

This view is supported by the fact that, as was rightly pointed out by the Commission, it is not always possible to distinguish clearly which of an individual's activities form part of his professional or business life and which do not. Thus, especially in the case of a person exercising a liberal profession, his work in that context may form part and parcel of his life to such a degree that it becomes impossible to know in what capacity he is acting at a given moment of time. "

Eigen vertaling:

"Het Hof acht het noch mogelijk, noch noodzakelijk om een uitputtende definitie van het begrip 'privéleven' te hanteren. Het zou echter te beperkt zijn om het begrip te beperken tot de 'inner circle' waarin het individu zijn eigen persoonlijke leven kan leiden zoals hij kiest en om de buitenwereld buiten deze cirkel er volledig van uit te sluiten. Respect voor het privéleven houdt tot op zekere hoogte ook het recht in om relaties met andere mensen te vestigen en te ontwikkelen.

Er is bovendien geen principiële reden waarom het begrip privéleven zou moeten worden geïnterpreteerd in de zin dat het activiteiten van een professionele of zakelijke aard zou uitsluiten, het is immers tijdens de werkuren dat de meeste mensen een belangrijke, zo niet de grootste mogelijkheid hebben om relaties met de buitenwereld te ontwikkelen. Dit standpunt wordt ondersteund door het feit dat, zoals terecht opgemerkt door de Commissie, het niet altijd mogelijk is om duidelijk te onderscheiden welke van activiteiten van een individu een deel van zijn professionele of zakelijke leven vormen en welke niet. Zeker in het geval van een persoon die een vrij beroep uitoefent, wiens werk een essentieel onderdeel van zijn leven vormt in die mate dat het onmogelijk wordt om te weten in welke hoedanigheid hij optreedt op een bepaald moment in de tijd. "

De Dienst Vreemdelingenzaken schrijft hierover niets in de bestreden beslissing.

Het feit dat verzoeker zich uitstekend heeft geïntegreerd door het langdurig verblijf in België heeft volgens DVZ enkel betrekking op de gegrondheid.

De terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen staat nochtans niet in proportie ten aanzien van het recht op gezins- en privéleven.

De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent een breuk van de opgebouwde relaties in België en dit voor onbepaalde duur, wat een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Men had concreet moeten onderzoeken en motiveren welke weerslag de verplichte terugkeer naar Pakistan voor onbepaalde duur met zich zou meebrengen, zeker in de omstandigheden zoals boven beschreven; de motivering is louter stereotiep.

De materiële motiveringsverplichting is dan ook geschonden, net als het artikel 8 E.V.R.M.

Tenslotte is het artikel 9 bis geschonden doordat de Dienst Vreemdelingenzaken op een gebrekkig gemotiveerde manier en met schending van het E.V.R.M. heeft geweigerd dit artikel toe te passen op de situatie van verzoeker."

2.2.1. Zoals reeds uiteengezet onder punt 2.1., moet het verzoekschrift luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet op straffe van nietigheid *"een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen"*. Onder *"middel"* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Waar de verzoeker in de aanhef van het middel de schending vermeldt van artikel 3 van het EVRM en artikel 6.4. van de Terugkeerrichtlijn, stelt de Raad vast dat elke concrete toelichting dienaangaande ontbreekt. De verzoeker laat na uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing deze rechtsregels zou schenden. Uit zijn uiteenzettingen blijkt dat de verzoeker, in een tweede middelenonderdeel, wel een schending aanvoert van artikel 8 van het EVRM. Mogelijks heeft de verzoeker zich dus in de aanhef van zijn middel vergist.

Het middel is dan ook onontvankelijk in de mate dat de schending wordt aangehaald van artikel 3 van het EVRM en artikel 6.4. van de Terugkeerrichtlijn.

2.2.2. In een eerste middelenonderdeel richt de verzoeker zich tegen de vaststelling in de bestreden beslissing dat de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 is vernietigd door de Raad van State zodat deze niet meer van toepassing is. Uit de concrete kritiek die de verzoekers dienaangaande naar voor brengt, blijkt dat hij doelt op een schending van de materiële motiveringsplicht, het vertrouwensbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het gelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoeker stelt zich in wezen op het standpunt dat de instructie van 26 maart 2009 *in casu* toch moet worden toegepast. Het zou volgens hem juridisch onjuist zijn te stellen dat zij niet meer kan worden toegepast omdat zij is vernietigd.

In de mate dat de verzoeker hiermee zou willen zeggen dat de voormelde instructie een omzendbrief met verordenend karakter is, waarvan de verweerder niet zou kunnen afwijken, dient te worden opgemerkt dat een dergelijke omzendbrief geen plaats heeft in het Belgisch normenbestel (RvS 15 juli 2011, nr. 214.647, Verstraeten). De verzoeker kan er zich dan ook niet op beroepen in de mate dat hij de erin opgenomen criteria dwingend wenst toegepast te zien. Dit geldt des te meer nu hij het voldaan zijn aan de erin opgenomen criteria ziet als een middel om voorbij te gaan aan de wettelijk bepaalde voorwaarden, meer bepaald het feit dat buitengewone omstandigheden moeten aangetoond worden, zoals hiervoor onder punt 2.1. reeds werd gesteld. Dat dit niet kan, blijkt uit de rechtspraak van de Raad van State omtrent de instructie van 19 juli 2009, waarin door de betrokken staatssecretaris criteria werden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 omdat deze instructie *"het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval*

buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”, omdat “door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden” en omdat “uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”.

De verzoeker stelt dat de verweerder, ondanks de vernietiging van de instructie van 19 juli 2009 door de Raad van State, deze toch moet hanteren indien zij van toepassing is. Hij wijst op de redenen waarom de instructie werd vernietigd, met name omdat zij de wettelijke voorwaarde “*buitengewone omstandigheden*” heeft uitgehold. De Raad van State heeft volgens de verzoeker niets gezegd over de inhoudelijke bepalingen van de instructie, met name de criteria die erin worden vermeld. De verzoeker citeert uit een arrest van de Raad van State van 5 oktober 2011 en stelt dat dit concreet betekent dat een aanvraag niet meer kan worden afgewezen door uitsluitend naar de instructie te verwijzen, maar dat de verweerder te ver gaat door te stellen dat de instructie niet meer van toepassing is.

Zo de verzoeker toch de criteria van de voormelde instructies wil toegepast zien in het kader van zijn ontvankelijkheidsonderzoek van een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vraagt hij echter van de verweerder niet meer of niet minder dan dat hij, flagrant in strijd met het arrest van de Raad van State en met de bedoeling van de wetgever, zou voorbijgaan aan de voorwaarde van het aangetoond zijn van de buitengewone voorwaarden opdat de aanvraag in België zou kunnen worden ingediend (cf. artikel 9bis, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet). Zulks is uiteraard, precies gelet op de redenen van de vernietiging van de instructie van 19 juli 2009, niet geoorloofd. De verzoeker heeft bij deze kritiek dan ook geen wettig en geen geoorloofd belang.

De stelling van de verzoeker dat de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding zou hebben bevestigd dat zij de instructie zou blijven toepassen doet geen afbreuk aan het voorgaande. In eerste instantie blijkt uit het citaat dat in het verzoekschrift werd opgenomen dat dit engagement slechts gold voor wat betreft het onderzoek ten gronde van de aanvraag, hetgeen hier niet aan de orde is. Bovendien, in tegenstelling tot wat de verzoeker lijkt te veronderstellen, dient de verweerder de wet en de rechterlijke beslissingen te laten primeren op de instructie waarvan sprake. De algemene beginselen van behoorlijk bestuur – en in het bijzonder het rechtszekerheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht, het vertrouwensbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheids- en gelijkheidsbeginsel waarop de verzoeker zich concreet beroept - laten voorts niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass.12 december 2005, AR C040157F). Zij kunnen dus niet worden ingeroepen indien dat leidt tot de miskennis van een wettelijke bepaling. Het wettelijkheidsbeginsel, dat rechtstreeks is gegrond op artikel 159 van de Grondwet, primeert immers.

De verzoeker kan zich ook niet beroepen op de criteria van omzendbrieven die in strijd zijn met het hiervoor gestelde. Waar, samengevat, de verzoeker er zich dus over beklaagt dat hij niet de toepassing krijgt van de criteria uit de instructie van 19 juli 2009 en waar hij nogmaals wijst op het lange uitblijven van de bestreden onontvankelijkheidsbeslissing, moet erop worden gewezen dat de Raad niet kan toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd of vrijstelling verleend wordt van wettelijk vereiste voorwaarden zoals deze gelden op het moment van de bestreden beslissing. Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de bedoelde instructies. Hieruit kan geen rechtsmiddel geput worden om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (cf. RvS 13 maart 2012, nrs. 218.429, 218.431, 218.432 en 218.434; RvS 17 april 2012, nrs. 218.922 en 218.923; RvS 5 juni 2012, nrs. 219.608, 220.181 en 220.182; RvS 14 juni 2012, nrs. 219.743, 219.744 en 219.745).

Voor het overige moet worden vastgesteld dat de argumentatie van de verzoeker gesteund is op het uitgangspunt dat de criteria van de instructie alsnog zouden kunnen worden gehanteerd in het kader van de discretionaire bevoegdheid van de verweerder bij de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag. Nu de thans bestreden beslissing betrekking heeft op de ontvankelijkheid van de aanvraag, is deze argumentatie niet dienstig.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verweerder genoegzaam kon oordelen dat de instructie ingevolge de vernietiging door de Raad van State niet meer van toepassing is. Het komt haar derhalve de verzoeker toe om met concrete argumenten aan te tonen dat de motivering in de bestreden beslissing heeft opgenomen om te kunnen concluderen dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen.

via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland, niet deugdelijk is of niet afdoende is.

De verzoeker toont met zijn kritiek in het eerst middelenonderdeel geen schending aan van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel of het gelijkheidsbeginsel.

2.2.3. In een tweede middelenonderdeel voert de verzoeker in wezen aan dat de redengeving omtrent het ontbreken van buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, niet afdoende en niet correct is. De verzoeker meent aldus dat zowel de formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, als de materiële motiveringsplicht is geschonden. De verzoeker geeft tevens te kennen dat artikel 9bis van de vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM is geschonden.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

De verzoeker stelt verder dat de verweerder in de bestreden beslissing ten onrechte in één zin stelt dat de aangehaalde elementen van integratie geen buitengewone omstandigheden vormen. In één adem worden de elementen van werkbereidheid en integratie van tafel geveegd, volgens de verzoeker zonder enige motivering. De verzoeker vraagt zich af wegens welke motivering deze talrijke elementen van werkbereidheid en integratie niet als buitengewone omstandigheid aanvaard kunnen worden. Hij kan onmogelijk afleiden waarom deze elementen geen buitengewone omstandigheden vormen. Men somt louter de elementen op om dan te zeggen dat ze niet in deze fase worden behandeld, zonder meer. De (formele) motiveringsplicht is volgens de verzoeker dan ook in ieder geval geschonden. De bestreden beslissing diende volgens hem een verdere motivering te bevatten met betrekking tot de elementen van integratie. Bovendien zou de stelling dat elementen van integratie tot de gegrondheid van de aanvraag behoren principieel onjuist zijn, waarmee de verzoeker dus doelt op een schending van de materiële motiveringsplicht en artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Waar de verzoeker stelt dat niet afdoende is gemotiveerd waarom de elementen van werkbereidheid en integratie niet als buitengewone omstandigheid worden aanvaard, merkt de Raad op dat in de bestreden akte hieromtrent de volgende motieven zijn opgenomen:

“De elementen van integratie (het langdurig verblijf in België, de voorgelegde arbeidscontracten waarmee hij zou kunnen worden tewerkgesteld, het aanmeldingsformulier bij het Huis van het Nederlands, dat hij toch kennis zou hebben van één der landstalen gezien hij een werkaanbod heeft verkregen en dat hij duurzaam lokaal verankerd zou zijn) kunnen niet als buitengewone omstandigheid

aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

Deze motivering laat de verzoeker toe om met kennis van zaken zijn rechtsmiddelen aan te wenden. Hij voert dienaangaande overigens aan dat deze motivering foutief is, zodat hij wel degelijk de redenen kent waarom de genoemde elementen niet als een buitengewone omstandigheid worden aanvaard.

Waar de verzoeker voorhoudt dat integratie-elementen buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken die het indienen van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in België verantwoorden, wijst de Raad er nogmaals (zie *supra* onder punt 2.1.2.) op dat de buitengewone omstandigheden niet mogen worden verward met de argumenten ten gronde die aangehaald worden om een machtiging tot verblijf te verkrijgen. Het verblijf van de verzoeker in België en de daaruit voortvloeiende integratie en sociale bindingen zijn elementen die de gegrondheidsfase betreffen. Pas indien de bevoegde staatssecretaris van oordeel is dat er buitengewone omstandigheden zijn die verantwoorden dat de aanvraag niet volgens de reguliere weg en conform artikel 9 van de vreemdelingenwet via de diplomatieke post in het buitenland kan worden ingediend, kan de verweerder overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de aanvraag. Bij dit onderzoek naar de gegrondheid van de aanvraag kan dan onder meer rekening worden gehouden met eventuele elementen van integratie.

De Raad wijst er op dat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen enkele opsomming bevat van elementen die al dan niet een buitengewone omstandigheid in aanmerking kunnen worden genomen. Deze beoordeling is dus een feitenkwestie, die gelet op het uitzonderlijk karakter en het afwijken van de algemene regel van artikel 9 van de vreemdelingenwet, restrictief moet worden toegepast zodat de verweerder een ruime discretionaire bevoegdheid heeft voor het niet aanvaarden van buitengewone omstandigheden die het indienen van de aanvraag in België mogelijk maken. De Raad kan dan ook slechts een marginale controle op de genomen onontvankelijkheidsbeslissing uitoefenen. *In casu* toont de verzoeker met zijn betoog echter geen omstandigheden aan die het hem bijzonder moeilijk maken tijdelijk terug te keren om vanuit het land van herkomst een aanvraag in te dienen. De stelling van de verweerder dat de door de verzoeker aangevoerde elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, kunnen weerhouden worden is bovendien in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *"dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend"* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Waar de verzoeker verwijst naar talrijke arresten van de Raad van State, moet er op worden gewezen dat deze arresten geen precedentenwerking hebben zodat de verzoeker met de loutere verwijzing naar en citering uit arresten van de Raad van State geenszins de nietigverklaring van de thans bestreden beslissing kan bekomen. Bovendien dateren de door de verzoeker opgesomde arresten van de Raad van State allen van voor het arrest van de Raad van State van 9 december 2009, dat hierboven werd vermeld en dat het standpunt van de verweerder ondersteunt.

Aangezien op goede gronden wordt geoordeeld dat de betrokken elementen inzake integratie en werkbereidheid behoren tot de gegrondheid van de aanvraag, diende de gemachtigde niet verder te motiveren op het vlak van de ontvankelijkheid van deze elementen.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van de materiële motiveringsplicht blijkt dan ook niet. Evenmin wordt een schending aangetoond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Waar de verzoeker opnieuw stelt dat zijn privé- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM is geschonden, waar hij stelt dat er niet wordt onderzocht of gemotiveerd welke weerslag een terugkeer naar Pakistan voor onbepaalde duur zou teweegbrengen en hij meteen ook poneert dat deze terugkeer om de aanvraag in te dienen in het land van herkomst niet in proportie staat met zijn recht op gezin- en privéleven, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel en de vaststelling dat de verzoeker ook in de uiteenzetting van het tweede middel nalaat om concreet aan te tonen dat hij in België daadwerkelijk een beschermenswaardig privé- en/of gezinsleven heeft ontplooid dat valt onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM. De Raad herhaalt tevens dat het EHRM reeds herhaalde malen heeft geoordeeld dat Staten het recht hebben om van vreemdelingen die

een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 3391/12, Djokaba Lambi vs. Nederland, par. 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101).

Een schending van artikel 8 van het EVRM is niet aangetoond.

2.2.3. Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig augustus tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGART,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE